

ORDO FRANCISCANUS SAECULARIS

Consilium Internationale

Via Vittorio Putti, 4/int. 6 - 00152 Roma

Tel. +39 06.45471722 Fax +39 06.45473094

E-mail: ciofs@ciofs.org

www.ciofs.org

Prot. N. 3250

Rim, 11. travnja 2020.
Velika subota, blagdan Uskrsa, godine 2020.

Što tražite Živoga među mrtvima? (Lk 24,5)

Predraga braćo i sestre diljem svijeta:
Neka vam Gospodin udijeli svoj mir!

Ovo Uskrsno pismo pišem s glavnom zadaćom koja je povjerena svima nama, a to je navješćivati radosnu vijest.

Krist je uskrsnuo! Aleluja!

Ovo je jedno od najradosnijih razdoblja u godini za nas kršćane jer je to vrijeme da iskusimo kako je život nadvladao smrt. To je ono što moramo zapamtiti, osobito u ovim teškim vremenima, kada su mnoga naša braća i sestre pogođena raznim prirodnim nepogodama poput koronavirusa, potresa, požara, ekstremnih vremenskih uvjeta, a da ne zaboravimo i one koji prolaze kroz druge poteškoće, poput pada gospodarstva u nekim zemljama. Molimo za one koji pate u takvim situacijama, za one koji su izgubili najmilije, članove obitelji, za one koji su se razboljeli, koji su izgubili svoje domove, koji su izgubili svoje poslove. Trebamo se spomenuti svih njih, osobito naše braće i sestara iz Franjevačkoga svjetovnog reda. Ono što vam želim reći jest da pripadamo jedni drugima, želim znati što se s vama događa i molim za vas. U ovoj je situaciji važno imati snažno iskustvo Krista koji je umro na križu, ali je treći dan uskrsnuo, nije nas napustio, nego je i dalje s nama, kao što je obećao: *I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta* (Mt 28,20).

Mi to znamo, no nije uvijek jednostavno razumjeti i vjerovati. Znam, niti danas nije lako razumjeti, i zato se mnogi pitaju: gdje je Bog sada, gdje je Krist danas? Kako ga možemo susresti? Nije niti učenicima bilo jednostavno razumjeti Isusa. Prisjetite se što se dogodilo nakon Velike subote. Ono što su svi sa sigurnošću znali jest da je Isus umro, no njegovo tijelo nije bilo u grobu u koji je položen. Usprkos vidljivim činjenicama, bilo je gotovo nemoguće razumjeti i vjerovati da je Krist uskrsnuo. Isus nije bio ondje gdje su očekivali da će biti. Kao što i danas često tražimo Boga ondje gdje mi mislimo da bi trebao biti, a on često tamo nije. *Jer misli vaše nisu moje misli, i puteži moji nisu vaši puteži.* (Iz 55,8)

Želio bih se osvrnuti na četiri osobe kako bismo iz njihova primjera naučili što više možemo. To su: Marija Magdalena, Toma, učenici iz Emausa i Petar. Pozivam vas da promislimo kakvo je bilo

njihovo iskustvo i što od njih možemo naučiti za svoj život i život naših bratstava. Trebali bismo, osobno i kao bratstvo, sagledati četiri vrste očaja, ali i radosti. Marija Magdalena osjeća duboku tugu i bol (*Uzeše Gospodina mojega i ne znam gdje ga staviše*, Iv 20,13), Toma je sumnjao (*Ako ne vidim... neću vjerovati*, Iv 20,25), učenici iz Emausa su bili razočarani (*A mi se nadasmo*, Lk 24,21), a Petar je napustio svoj poziv, vrativši se starom zanimanju (*Idem ribariti*, Iv 21,3). Svi oni imali su dubok osjećaj da ih je Isus napustio. Siguran sam i da su mnogi od nas imali takav osjećaj, kad smo tražili Božju volju, ali nismo do kraja razumjeli što se to događa i zašto kroz to moramo prolaziti. I mi osjećamo da nas je Isus ostavio. No, Isus ima odgovor za sve njih, i siguran sam da poput njih, i mi možemo pronaći radost Uskrsa, unatoč svim poteškoćama, bilo osobnim bilo onima u bratstvu, u zajednici, ili u čitavom narodu. Kao što je papa Franjo rekao: *Današnje vrijeme nije jednostavno vrijeme promjenā nego je riječ o promjeni vremena* (na tradicionalnom božićnom susretu s Rimskom kurijom, Božić 2019.). Ne možemo nastaviti sa sutrašnjim danom kao da se danas ništa nije dogodilo. Svijet se mijenja, te se stoga i mi moramo promijeniti, iako se opiremo promjeni budući da volimo živjeti u sigurnosti. Međutim, ta nas promjena treba usredotočiti na pronalaženje Isusa u novim situacijama, na uprisutnjenje uskrsnulog Gospodina u našim životima i u životima naših bratstava na različitim razinama. On nas nije napustio, nego želi da ga tražimo na drugačiji način, na drugačijim mjestima i među drugim ljudima. Ako pogledamo lik Marije Magdalene, Tome, učenika iz Emausa ili Petra, zajedničko im je da nakon očaja, susreću Isusa i to mijenja njihove živote, kao što i naš život može promijeniti samo susret s Kristom.

Želio bih vam skrenuti pažnju na četiri etape u ovim pričama o Mariji Magdaleni, Tomi, učenicima iz Emausa i Petru. I mi moramo proći kroz te četiri etape da bismo mogli živjeti uskrsnu radost i bili snažniji, otvoreniji, odlučniji i spremniji za novi početak s Kristom.

1. Isus nije bio ondje

Isus nije bio ondje gdje su mislili da bi trebao biti.

Često ga tražimo ondje gdje on nije, i gdje ne namjerava biti: u našim vlastitim planovima, u našim samoostvarenjima. Često stvaramo velike planove za svoj život ili za život bratstva, i na kraju tamo ne nalazimo Isusa. Kao što je Marija Magdalena pronašla prazan grob, tako često i mi nalazimo svoje živote – osobne i one bratstva – praznima. Često ulažemo puno truda kako bismo otkotrljali kamen s groba da bismo vidjeli Krista, i nalazimo izvrsna rješenja kako to učiniti. Imamo ulje sa sobom, sve smo isplanirali, što i kako ćemo učiniti. Bez sumnje, radimo to s najboljom namjerom. I tada se razočaramo što je naš trud bio uzaludan i što nismo pronašli Isusa. To je iskustvo uistinu bolno. Kako često kažemo da ako ne budemo imali snažno iskustvo kakvo želimo, nećemo vjerovati u njegovu prisutnost! Koliko često koračamo stazom svoga života, a da nismo ni svjesni da Isus s nama korača! Mnogo, mnogo puta mislimo da Isus nije prisutan, jer smo uvjereni da znamo gdje bi on trebao biti, i kako bi se trebao ponašati. Pa ipak, Isus je tamo, no na sasvim drugačiji način. Bliži i dostupniji nego što mislimo.

Mnogo puta sam tijekom mojih pohoda čuo o takvom iskustvu u bratstvima. No, isto sam tako često čuo predivna iskustva kako su nadišli tu situaciju. Dvije su stvari zajedničke u tim iskustvima: osobno obraćenje i pomirenje, pomirenje s Bogom, sa sobom i s braćom i sestrama u bratstvima. Obraćanje i pomirenje omogućilo je da se Krist ponovno pojavi u bratstvima, te uputi

braću i sestre jedne na druge te im da nova nadahnuća i motivaciju. Bratski se život obnovio. Pronašli su Krista ondje gdje je bio, a ne ondje gdje su mislili da bi trebao biti.

Nemojmo se usredotočiti na ono gdje on nije, nego gdje jest. Moj prvi poziv je da krenemo i da se ne bojimo poteškoća, neuobičajenih okolnosti. Radije budimo otvoreni osobnom obraćenju i pomirenju. Budimo otvoreni jedni drugima, i pronaći ćemo Isusa! Krist neće uvijek biti dio naših planova, ali želi da mi uvijek budemo dio njegovih. Ustrajmo i ne plašimo se ako njega tamo nema. Možda će nas iznenaditi gdje ćemo ga naći.

2. Isus im pristupi

U drugoj etapi Isus preuzima inicijativu i prilazi im. Tražimo Boga, no Bog uvijek nas prvi traži. *Mi ljubimo jer on nas prije uzljubi* (1Iv 4,19). Ako to ne prepoznamo, nikada nećemo pronaći Boga.

Bog nam često pristupa na neobičan način, iznenađuje nas. Možda ne bi odabrao upravo taj čas da se pojavi među apostolima, da nije unaprijed znao Tomine sumnje. Ne znamo je li Isus uistinu imao nekog posla u Emausu, no on je sigurno već unaprijed znao da učenici trebaju utjehu.

Isus se pojavljuje u bilo kojem trenutku našega života, iznenada, neočekivano, da bude s nama. Nemojmo se iznenaditi kada se pojavi u obliku vrtlara, kao što se pojavio Mariji Magdaleni, ili u obliku beskućnika, nezaposlenoga, policajca, trgovca ili čak u obliku našeg susjeda koji ulazi u stan. Nikad ne znamo. Nemojmo se iznenaditi kada se pojavi usred bratstva kako bi nas na osobit način ojačao. Nemojmo se iznenaditi kada se pojavi uz nas na našem životnom putu, dok smo puni briga i razočarenja. Nemojmo se uplašiti kada se pojavi u tamnoj noći našega života, hodajući po površini jezera.

Bez obzira kako nam prilazi, to može biti vrlo neuobičajeno ili neočekivano. Moj drugi poziv je da budemo otvoreni Isusovoj pojavi i zahvalni za njegov dolazak! Budimo zahvalni Bogu za njegova iznenađenja! Proći će i kroz zatvorena vrata.

3. Isus ih pozva

Ne samo da im Isus prilazi, nego on ima osobnu poruku za svakoga od njih. Pročitajmo te njegove poruke, Mariji Magdaleni: *Idi mojoj braći i javi im* (Iv 20,17), Tomi: *Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke!* (Iv 20,27), učenicima u Emausu: *uze kruh, izreče blagoslov, razlomi te im davaše* (Lk 24,30), i Petru: *Bacite mrežu na desnu stranu lađe* (Iv 21,6).

Moramo biti spremni na iznenadno i snažno iskustvo susreta s Isusom, poput Tome. Zbog toga je najvažnije da je Isus za nas prisutan u euharistiji, te čini da naša srca gore kao što je to učinio učenicima iz Emausa. Moramo posvjedočiti o Isusu, poput Marije Magdalene. I na kraju, trebamo baciti mreže, kao što je Isus kasnije rekao Petru, moramo pasti njegove ovce, moramo apostolski djelovati.

No, u ovim osobitim okolnostima moramo i čuti njegovu poruku. Moj treći poziv je da otvorimo uši i nastojimo čuti Isusovu poruku: Priđite bliže, dotaknite me, ostanite blizu i posvjedočite svojoj braći. Tada krenite i bacite mreže, činite svoje poslanje u svijetu. To možemo činiti i u ovim osobitim okolnostima, i onda kada prolazimo kroz teškoće.

4. Važno je biti dio zajednice

Za nas, pripadnost bratstvu znači imati mjesto koje nam pomaže živjeti prisutnost uskrsnalog Isusa, pa i u ovoj osobitoj situaciji, ali je ujedno i snažan poziv da dijelimo svoju radost. Bratstvo je za nas, kao i za ova četiri lika, bitno mjesto. To je mjesto gdje možemo čuti Isusove riječi i gdje se možemo osnažiti u svome zvanju.

Njihovo iskustvo stiže i do zajednice. Marija Magdalena, koja je izašla, vraća se apostolima. I Toma je bio u zajednici apostola kada je vidio i dotaknuo Isusa. Učenici iz Emausa su išli iz Jeruzalema, no nakon susreta s Isusom, vratili su se. Petar je sve ostavio da bi ribario, no i on se vratio i susreo Gospodina na obali jezera zajedno s ostalima. Isusova prisutnost, ili nada u njegovu prisutnost vratila je svakoga od njih. Isus ih je doveo natrag u zajednicu.

Moramo se držati zajedno, osobito u ovim posebnim vremenima. Imamo različita iskustva zajednice, bratstva. Kada se u nekim zemljama teško okupiti, tada trebamo ojačati svoj osjećaj zajedništva i biti svjesni da smo obitelj. Pripadamo istome međunarodnome bratstvu OFS-a i velikoj Franjevačkoj obitelji. Molimo jedni za druge, podupirimo jedni druge. I braća franjevci i redovnice trebaju sada našu podršku. Pomozimo jedni drugima te svojim talentima i domišljatošću pronađimo načine kako možemo postati bliži. Ne bojmo se koristiti suvremena sredstva i alate. Podijelimo svoje osjećaje, svoja iskustva s drugima, nazovimo se, šaljimo e-maile, poruke, organizirajmo videokonferencije (kada možemo) ili jednostavno viknimo preko ulice s balkona. Podijelimo draga nam duhovna štiva, najdražu glazbu. Upoznajmo jedni druge sve više i više, jer tako ćemo sve više i više upoznavati Boga.

I mi smo Crkva. Ako ne možemo izaći van da ga potražimo, možemo ga pronaći unutra. Crkva nije samo građevina. Mi smo župa, mi smo bratstvo, mi smo Red, i on čeka da nas susretne.

Stoga je ovo moj četvrti poziv vama. Tražite i naći ćete ga u molitvi, u zajedničkoj molitvi Crkve. Tražite i naći ćete ga u novim oblicima formacije i bratskog dijeljenja, također. Tražite ga i naći ćete ga kada se pridružimo *liturgijskoj molitvi u jednome od oblika koje je Crkva predložila, proživljavajući na taj način iznova otajstvo Kristova života* (Pravilo OFS-a 8), jer to uistinu osnažuje osjećaj pripadnosti Crkvi i Redu. Osvijestite si činjenicu da svakoga trenutka diljem svijeta jedan svjetovni franjevac ili franjevka moli. Koje je to jedinstvo! Nadajmo se da će nas ovaj zajednički način molitve učiniti radosnijima pri našem prvom sljedećem susretu uživo. Zapamtite, mi smo obitelj.

.....

Mi, svjetovni franjevci, kada se nalazimo u teškoćama, onda smo često poput učenika. Pozivam nas da preispitamo svoje stavove i navike, osobne i kao bratstvo. Kako se suočavamo s teškoćama,

neobičajenim situacijama? Nedostaje li nam, ali ga istovremeno ne prepoznajemo poput Marije Magdalene? Ne vjerujemo li da je s nama, poput Tome? Prepiremo li se dok hoda tik uz nas, poput učenika iz Emausa? Vraćamo li se starim poslovima i navikama poput Petra? Osjećamo li se napuštenima? Isus nam nikad nije rekao da budemo tužni ili razočarani. Isus nam nikad nije rekao da odustanemo. Štoviše, uvijek je od nas tražio da živimo uskrsnu radost, no ipak upozoravajući da ne možemo slaviti Uskrs bez Velikog petka.

Isusove riječi: *Ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta* – ne znače pasivnu prisutnost. One znače da nas on ljubi svakoga dana, i mi tu ljubav možemo osjećati svakoga dana; no, ako je ne osjećamo, znamo da je ona tu te iz nje možemo crpsti hrabrost i snagu. One znače i da je on ovdje s nama, Franjevačkim svjetovnim redom. On je s nama i kad nije ondje gdje mi mislimo da bi trebao biti, on nam prilazi osobno i u bratstvima na poseban način, kada nas sve poziva riječima upućenima baš nama, i kada nas nadahnjuje da odgovorimo na njegovu milosnu prisutnost. On je uz nas tijekom naših promjena i razvoja, uz nas je u teškoćama s kojima se suočavamo, ali i u radostima i tugama. Ne kao neki daleki rođak koji nas povremeno posjećuje i kojemu govorimo što se dogodilo od posljednjeg puta, niti je neki vanjski savjetnik u firmi koji pomaže svojom hladnokrvnošću da se povremeno napreduje, nego je s nama svakoga dana po svojoj ljubavi kojom nam želi pomoći, čak i na nevjerojatan, čudesan način. To je izvor koji ne bismo trebali zanemariti jer svaki puta kada ga ne tražimo, znači da ne tražimo njegovu volju i dolazimo u opasnost ne samo da donosimo krive odluke, nego i da propustimo učiniti nešto vrlo važno uz njegovu pomoć.

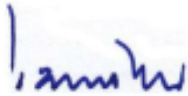
On je spreman pojaviti se na ulaznim vratima našega doma i ispuniti naše obitelji uskrsnom radošću. Uskrs uvijek mijenja naše živote. Svježa iskustva, liturgija, zajednička radost – sve nas to obnavlja! Ove godine za većinu nas ovo će biti mnogo drugačije. No ono u što možemo biti sigurni jest da je Krist ovdje i da je Krist uskrsnuo. Iz tog razloga moramo biti uvjereni da Uskrs mijenja naše živote, i da ne možemo nastaviti kao prije. Ova nas je posebna korizma pripremila na drugačiji način nego dosad. Pogled na križ nas je liječio, jer *kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje, u njemu ima život vječni* (Iv 3,14-15). Budimo uvjereni da se svi liječimo, kako bismo imali život vječni. Bog nas je tijekom korizme na osobit način pripremao. Sa zahvalnošću pogledajmo sve ono dobro što nam je Bog darovao u trenucima kada smo zatvoreni, no kada imamo prilike više vremena provoditi s obitelji; kada imamo manje informacija izvana, no ujedno imamo i prilike više slušati Boga; kada imamo prilike tražiti manje materijalnih stvari, no više prilike za stjecanje onih duhovnih. To je vrijeme liječenja, vrijeme osobite pripreme za radost Uskrsa.

Kao i učenici nakon Uskrsa, a prije Duhova, često osjećamo strah pred odvažnim odlukama, osjećamo se umornima ili osjećamo unutarnji nemir – baš kao i likovi iz Evanđelja koje sam ranije spomenuo. No s uskrsnim Gospodinom, bit ćemo obnovljeni, bez obzira u kakvom smo stanju i kako se osjećamo. U teškim trenucima ne možemo sakriti svoju slabost, no isto tako naša snaga može izaći na vidjelo te možemo činiti stvari za koje nismo mislili da ćemo ikada moći. Želim nam svima tu radost, sigurnost, čuđenje i spremnost na djelovanje, koji su bili prisutni u životima Marije Magdalene, Tome, učenika iz Emausa i Petra, nakon susreta s Isusom Kristom, uskrsnim Gospodinom. Na isti se način i obnova Reda uvijek temelji na Njegovom uskrsnuću i osnažuje se upravo po susretu s Njime.

Živimo ova uskrсна otajstva na osobit način koji nam je Gospodin pružio ove godine. Molim da svi budemo snažniji, odvažniji, iskreniji i solidarniji s onima u potrebi kad izađemo iz ove situacije. Bit će to istinski znak uskrsnuća i simbol ovdje na Zemlji onoga što ćemo živjeti u vječnom životu. Radujte se i nastavite ga tražiti među živima, jer on je uskrsnuo i on želi *da život imaju, u izobilju da ga imaju* (Iv 10,10).

Svi vi i svatko od vas mi je vrlo važan. Sve vas osjećam bliskima i molim za svakoga od vas. Neka vas ispuni radost Uskrsa. Želim vam svima blagoslovljen i sretan Uskrs! Krist je uskrsnuo, zaista je uskrsnuo, aleluja!

Vaš manji brat i ministar,

Tibor Kauser
Generalni ministar OFS-a

